

gjørelsen af Theatrets Gjæld. I den Henseende har Betænkningen udtalt, at det Forslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, giver en meget langsom Amortisation, nemlig en Amortisation i 83 Aar, og i Modsetning dertil stiller Flexallet et andet Forslag, som imidlertid giver en Amortisation i 100 Aar. Begge Forslag give en langsom Amortisation; men det er dog vist, at Udgifterne blive endnu længere ved Udvalgets Flexalts Forslag. Dersom man tager Theaterloven for sig og læser Slutningen af § 1, vil man finde, at der staar Følgende: „Den nyopførte Bygning med Grund bliver udelukkende Statens Eiendom.“ Da Staten gav Tilskud til den nye Theaterbygning, betingede man sig, altsaa, at denne Bygning, hvortil ogsaa Kjøbenhavns Kommune og Private bidrog, udelukkende skulde være Statens Eiendom, og det har vistnok været en Tanke hos de Fleste, at Staten vilde være tilfreds med denne Bevidsthed om, at Bygningen var dens udelukkende Eiendom, men faaledes opfatter man ikke Sagen nu; man vil tillige have Udgifterne til den Eiendom betalte og afdragne med hver eneste Skilling, Staten har ydet. Det er Forbringeren, men det er ikke en Gang hele Forbringeren, thi man vil ogsaa have de endnu ikke afbetalte Udgifter for den opførte Bagtrop til det gamle Theater baade forrentede og afdragne. Da det imidlertid ikke kan ske i Diebløkket, lægger man Renterne til Kapitalen, og lader denne voge med Renter og Rentens Rente i en ubestemmelig Tid. Den berømte Bagtrop til det gamle Theater er jo nu forsvunden; Minderne om det Kjøbenhavn, som forsvinder, vil bevare denne Bygning til Efterlægningens Beundring som et Minde om den Bygningskunst, der har udfoldet sig i vore Dage; men borte er den, og man skulde tro, at Alle vilde lade den hvile i Fred, — men nei, det nye Theater skal have den Forpligtelse ogsaa at forrente og dække Udgifterne til denne Bygning, uagtet den ikke er til mere i Verden. Jeg vil dog henstille til det ærede Udvalg, om man ikke her skulde være gaaet en lille Smule ud over Rimelighedens Grændser. Jeg har foreslaaet at lade Theatret afdrage sin Gjæld, ligeledes den Gjæld, der angaar den gamle Bygning, i 83 Aar, men at gjøre den rentefri, og jeg vil henstille, om dette ikke er et befindigt og fornuftigt Forslag. I Betænkningen har Udvalget udtalt den Anskuelse, at Ministeren først og fremmest burde lade sig det være magtpaaliggende at betale Gjælden. Det udtales som en Bebreidelse imod Ministeren, at han gjør mangehaande andre Udgifter, men Gjælden betaler han ikke, og den burde han dog først stride til at betale. Ja, det er meget muligt; men jeg vilde være den ærede Ordfører taknemlig for en lille Anvisning til, hvorledes jeg skulde have baaret mig ad i den Henseende, da jeg tiltraadte Ministeriet. Jeg tiltraadte Ministeriet netop den 11te Juni, altsaa en Terminsdag, og Noget af det Første, hvorom

der blev Spørgsmaal, var naturligtvis Theatret. Ved at undersøge Theaterklassens Tilstand, fandt jeg, at den var tom. Det var i den høje Varsel-tid, da der ingen Indtægter kom ind; Lønninger og andre Udgifter skulde afholdes hver Dag, og vi stode da ved den Nødvendighed at maatte laane Penge til dermed at afholde disse Udgifter. Jeg vil nu bede den ærede Ordfører om at sætte sig ind i denne Situation og at give mig et godt Raad om, hvorledes jeg skulde have betalt Renter og Afdrag i Terminen og ladet alt det Øvrige ligge. Jeg tror, at den ærede Ordfører ved at tænke Sagen igjennem vil blive af den Mening, at den Bei dog ikke var praktisk. — Et æret Medlem nævnte ganske i Forbigaaende de billige Forestillinger og mente, at de havde medført en Nedsættelse i Theaterindtægterne; men det er ikke Tilfældet. Hver af de billige Forestillinger har givet lidt over 2100 Kr. i Indtægt, medens Gjennemsnitindtægten af de øvrige Forestillinger har været imellem 2700 og 2800 Kr.; men da de to af de billige Forestillinger ere givne udenfor det beregnede Antal og virkelig ere givne extraordinært af Lyft til at give disse Forestillinger, vil en simpel Efterregning vise, at Theatret ikke har tabt ved dem. Disse Forestillinger ere desuden givne paa en Tid, da det var meget vanskeligt for Theatret overhovedet at opstille noget Repertoire, som Publikum vilde se, medens hele det nye Publikum, der her tilfaldes, var meget glad ved de Forestillinger, man bød det. — Jeg kommer dernæst til Underingsforslagene under Nr. 59, 60 og 61, som angaa Kontoen til videnskabelige Formaal og til Kunstens Fremme. Det vil være i de Herrens Grindring, at der i mange Aar har været ført Klage over, at det bestandig var de samme Bøsser, der vende tilbage paa denne Konto, og jeg har maattet erkende, at dette var en Anke, der i det Væsentlige var begrundet; jeg har derfor fremsat Forslag, sigtende til at afhjælpe deene Klage. Ganske pludselig at gaa over fra det gamle til et helt nyt System lod sig imidlertid efter min Mening ikke gjøre, thi vilde man end ikke derved krænke Retten, vilde man i alt Fald gaa Billighedshensyn for nær. Jeg har da foreslaaet paa Finantsloven at optage de Understøttelser, der i Virkeligheden vare passende, som faste, paa denne Maade at skaffe en Sum til fuld Raadighed for Ministeriet og at binde denne Sum til visse bestemte Regler, hvorved det vilde forebygges, at man vendte tilbage til den ældre Tilstand, medens man paa denne Maade gjorde Kontoen mere frugtbar for sit Formaal, end den hidtil havde været. I visse Henseender er det ærede Udvalg gaaet ind derpaa, i andre Henseender derimod ikke, og jeg maa tilstaa, at jeg, naar jeg ser hen til, hvad det ærede Udvalg har indvendt imod mit Forslag, maa finde, at disse Indvendinger i langt højere Grad ramme netop dets eget Forslag. Dette gaar nemlig ud paa at gjøre